

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z powództwa T. W.
przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w O.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
lipca 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 7 lutego 2023 r., sygn. akt V Pa 60/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża T. W. kosztami zastępstwa procesowego strony
przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 lutego 2022 r. Sąd Rejonowy w Opolu w pkt. I przywrócił powoda T. W. do pracy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w O. na poprzednich warunkach pracy i płacy, w pkt. II zasądził od pozwanego kwotę 7.155 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem uprawomocnienia orzeczenia i zgłoszenia przez powoda gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, w pkt. III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 3.375,00 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Sąd Rejonowy uznał, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem zostało dokonane wadliwie z naruszeniem przepisów o wypowiednaniu umów o pracę. Sąd Rejonowy wskazał, że sprzeczne z prawem jest wypowiedzenie mimo istnienia zakazu wypowiednania, który może mieć charakter bezwzględny (np. art. 177 § 1 k.p.) lub - tak jak w przypadku powoda - względny, czyli dopuszczający wypowiedzenie za zgodą określonego organu (np. art. 32 u.z.z. art. 25 ust. 2 u.s.p.).

W konsekwencji powyższego, Sąd Rejonowy uznał, że już tylko z tych przyczyn zassane jest roszczenie powoda o przywrócenie do pracy w oparciu o art. 45 § 1 k.p.

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 7 lutego 2023 r., w pkt. I zmienił zaskarżony wyrok w pkt I i II w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w O. na rzecz powoda kwotę 21.465 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od 25 października 2019 r., do dnia zapłaty, a dalej idące powództwo oddalił oraz w pkt III w ten sposób, że zniósł pomiędzy stronami kwoty zastępstwa procesowego i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.687,50 złotych tytułem zwrotu części uiszczzonej opłaty sądowej od pozwu, w pkt. II w pozostałym zakresie apelację oddalił i w pkt. III zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd pierwszej instancji przyjął, że strona pozwana na moment składania powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę miała pełną wiedzę, iż Rada Powiatu w P. podjęła 30 sierpnia 2019 r. uchwałę odmawiającą wyrażenia zgody na rozwiązanie z powodem umowy o pracę. Składając pomimo tego takie oświadczenia naruszyła zatem art. 22 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym, który ustanawia szczególną ochronę trwałości stosunku pracy radnego i przez to ogranicza swobodę pracodawcy w zakresie możliwości rozwiązania z takim radnym stosunku pracy. Słusznie zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż rozwiązanie z powodem umowy o pracę zostało dokonane z naruszeniem przepisów o wypowiednaniu umów o pracę.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, (wyrażony wprawdzie na tle art. 25 ust. 2 ustawy o

samorządzie gminnym, ale który należy odnieść należy również do art. 22 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym), iż decyzja w sprawie wyrażenia zgody w przypadku, gdy podstawą nie są zdarzenia związane z wykonywaniem mandatu radnego, pozostawiona została swobodnemu uznaniu rady. Tak więc w okolicznościach rozpatrywanej sprawy doszło w ocenie Sądu Okręgowego do naruszenia przez pracodawcę przepisów prawa przy wypowiedzaniu umowy o pracę i już tylko z tego powodu powództwo podlegałoby uwzględnieniu, a to na podstawie art. 45 k.p. W takiej sytuacji co do zasady w przypadku pracowników szczególnie chronionych z mocy art. 45 § 3 k.p. nie stosuje się art. 45 § 2 k.p., który pozwala Sądowi pracy nie uwzględnić żądania restytucyjnego, ale w to miejsce orzec o odszkodowaniu.

Jednak w ocenie Sądu drugiej instancji w okolicznościach rozpatrywanej sprawy roszczenie restytucyjne powoda należało ocenić przez pryzmat art. 8 k.p. Innymi słowy powód żądając przywrócenia do pracy czyni ze swojego prawa użytek sprzeczny z jego społeczno - gospodarczym przeznaczeniem oraz z zasadami współżycia społecznego, co oznacza, iż w jego przypadku na przeszkodzie zastosowania art. 45 § 3 k.p. stoi właśnie art. 8 k.p.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do wskazanych w oświadczeniu pracodawcy przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. W ocenie Sądu drugiej instancji w okolicznościach rozpatrywanej sprawy potwierdziło się aż 7 przyczyn wskazanych w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy, a rodzaj wykazanych przez pracodawcę naruszeń zasad porządku i dyscypliny pracy, które skutkowały naruszeniem pracy innych działów, a nawet przepisów prawa o ochronie danych osobowych oraz zasad współżycia społecznego i powszechnie przyjętych norm zachowania w stosunku do współpracowników, co tworzyło złą atmosferę w miejscu pracy powoduje konieczność uznania, iż przywrócenie powoda do pracy byłoby sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współżycia społecznego, tym bardziej, że powód naruszenia te neguje, lub je bagatelizuje.

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powoda wskazaną w wyroku kwotę odszkodowania, gdyż fakt wykazania przez

pracodawcę, iż na przeszkodzie restytucji stosunku pracy powoda stoi art. 8 k.p., nie przekreśla ustalenia, że do rozwiązania z nim umowy o pracę doszło z naruszeniem prawa.

Sąd Okręgowy podkreślił, że roszczenie powoda, choć uzasadnione z formalnoprawnego punktu widzenia, nie mogło zostać uwzględnione na podstawie art. 8 k.p., z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności z obowiązkiem nie stwarzania przez pracownika konfliktowej atmosfery w zakładzie pracy oraz poszanowania dóbr osobistych współpracowników. Dlatego oparte na wskazanym przepisie roszczenie powoda w opisanym stanie faktycznym w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje wyjątkowo na ochronę.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł powód. Zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie punktu I i III wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Ewentualnie, w razie uznania, że w niniejszej sprawie nie występuje podstawa nieważności postępowania, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przywrócenie powoda do pracy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w O. na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz obciążenie kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, w całości strony pozwanej.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i prowadzi do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt. 4 k.p.c., tj. art. 15z¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zwanej dalej „ustawą covidową”, oraz art. 367 § 3 k.p.c., w zw. z art. 45 ust. 1, art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Ewentualnie, w razie uznania przez tut. Sąd, że podstawa nieważności postępowania w niniejszej sprawie nie występuje, powód jako podstawę skargi kasacyjnej wskazuje naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.),

tj. art. 45 § 1 i 3 kodeksu pracy w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym i art. 8 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, występowanie w sprawie zagadnienia prawnego oraz nieważność postępowania w związku z rozpoznaniem niniejszej sprawy przez Sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej.

Skarżący podniósł, że oczywistość skargi kasacyjnej sprowadza się do faktu, iż Sąd drugiej instancji uznał, że przywróceniu powoda do pracy na podstawie art. 45 § 1 i 3 k.p. (a więc pracownika objętego szczególną ochroną trwałości stosunku pracy) sprzeciwia się przepis art. 8 k.p., podczas gdy postępowania powoda nie można określić jako opisanego w art. 8 k.p. nadużycia prawa podmiotowego o „drastycznie nagannym” charakterze, a tylko w takim przypadku - w świetle orzecznictwa sądów, które zostanie omówione w dalszej części skargi kasacyjnej - możliwe jest nieuwzględnienie roszczenia restytucyjnego pracownika podlegającego ochronie przed wypowiedzeniem umowy o pracę. W niniejszej sprawie nie można uznać postępowania powoda za przekroczenie, które charakteryzuje się takim właśnie pokaźnym ładunkiem negatywnego nastawienia pracownika, co pozwalałoby na stwierdzenie drastycznego naruszenia obowiązków pracowniczych cechującego się wyjątkową nagannością. Jednocześnie przede wszystkim powód nie dopuścił się żadnego ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Z kolei Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku w ogóle nie powołał się na ocenę, że działanie powoda było szczególnie lub drastycznie naganne, czy też że powód dopuścił się rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych lub obowiązujących przepisów prawa (nie wskazał na taką ocenę w żadnej części uzasadnienia, ograniczając się jedynie do uznania, że działania powoda prowadziły do stworzenia złej atmosfery w miejscu pracy), a tylko w takich przypadkach uzasadnione byłoby nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy w oparciu o przepis art. 8 k.p. Wobec tego zasadne jest uznanie, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego w stosowaniu przez Sąd Okręgowy klauzuli generalnej z art. 8 k.p., co czyni niniejszą skargę oczywiście uzasadnioną.

Natomiast istnienie istotnego zagadnienia prawnego w niniejszej sprawie przejawia się w konieczności ustalenia, czy w przypadku naruszenia przez pracodawcę przepisów o wypowiedaniu umowy o pracę z pracownikiem, który podlega ochronie na podstawie przepisu art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, przy jednoczesnym potwierdzeniu się kilku przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, które to przyczyny nie stanowią ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych i sprowadzają się do tworzenia złej atmosfery w miejscu pracy, zasadne jest uznanie, iż przywróceniu pracownika do pracy i zastosowaniu przepisu art. 45 § 3 k.p. sprzeciwia się przepis art. 8 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie zaś z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego

rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu tj. nieważności postępowania podnieść należy, że zarzut ten nie spełnia się.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 kwietnia 2023 r. (III PZP 6/22, LEX nr 3523123), Sąd Najwyższy rozstrzygnął kwestię wpływu orzekania przez sąd drugiej instancji w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej na nieważność postępowania z art. 379 pkt 4 k.p.c. Według wspomnianej uchwały, której nadano moc zasady prawnej, rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej, ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Istotne jest jednak, że przyjęta przez Sąd Najwyższy w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia i wiąże się z oceną skutków orzeczeń wydanych od dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegialny. Uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, zostało ocenione przez Sąd Najwyższy za niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby bowiem wielu obywateli do ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych niezależnie

od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Ponadto możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014 nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli, jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża tej uchwały. Wobec tego jej rozstrzygnięcie nie obejmuje niniejszej sprawy, skoro zaskarżony skargą kasacyjną wyrok zapadł 7 lutego 2023 r. W konsekwencji nie można przyjąć, aby zaskarżone orzeczenie zapadło w warunkach nieważności postępowania.

Dalej skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się na jej oczywistą zasadność oraz występowanie w sprawie zagadnienia prawnego.

Wymaga zatem przypomnienia, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, lecz także wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym w jego ocenie wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Natomiast przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie

występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Przede wszystkim wymaga podkreślenia, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość uzasadnienia takiego wniosku oczywistą zasadnością skargi, a można wręcz stwierdzić, że jest błędem logicznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355). Albo jest tak, że określone przepisy nie wywołują wątpliwości interpretacyjnych i w związku z tym ich naruszenie może być uznane za oczywiste, albo przepisy te budzą poważne wątpliwości co do ich wykładni i stosowania, a zatem ich naruszenie nie może być uznane za oczywiste.

Ponadto twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi prowadzą się jedynie do negowania, zasadności zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 8 k.p. Zaś argumentacja skarżącego polega na polemice ze stanowiskiem Sądu Okręgowego i jego ustaleniami faktycznymi oraz ocenie prawnej. Sąd Okręgowy przyjął, że przywrócenie powoda do pracy naruszałoby dyspozycję art. 8 k.p., bowiem prowadziłoby do naruszenia zasad współżycia społecznego. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że naganne postępowanie powoda w miejscu pracy wobec pracodawcy i pracowników było naganne i cechowało się złośliwością, brakiem szacunku i agresją. Zaś wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że jego uzasadnienie w rzeczywistości sprowadza się do alternatywnej oceny materiału dowodowego. Jest to zatem niedopuszczalna dyskusja z poczynionymi już i wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tym samym w ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie wykazał, aby zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą i która by uzasadniała twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej.

Jeśli chodzi o zagadnienie prawne to wymaga zauważenia, że skarżący nie sformułował abstrakcyjnie ujętego zagadnienia prawnego według przedstawionych reguł, ale zapytał o trafność oceny prawnej przedstawionej przez Sąd Okręgowy. Należy też zauważyć, że nie jest możliwa taka wykładnia art. 8 k.p., która zawierałaby swoiste wytyczne, w jakich (kazuistycznych) sytuacjach sąd powszechny miałby uwzględnić albo nie uwzględnić zarzutu sprzeczności zachowania danego podmiotu z tym przepisem. Stosowanie art. 8 k.p. (podobnie jak art. 5 k.c.) pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania komentowanego przepisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; PiP 1978 nr 7, s. 161, z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego oraz wyroki: z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego; z dnia 10 lutego 2012 r., II PK 144/11, LEX nr 1167470 i z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 584-587). Artykuł 8 k.p. jest przepisem zawierającym klauzule generalne, które nie są skatalogowane i nie poddają się kategoryzacji. Ustawodawca widzi w nich instrument pozwalający na konieczną indywidualizację konkretnych sytuacji, które wymagają odrębnego potraktowania, odmiennego niż to przewidują obowiązujące przepisy. Ponieważ ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone) zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności, dlatego nie może służyć jako podstawa konstruowania istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283; z dnia 6 czerwca 2012 r., I PK 55/12, LEX nr 1216839; z dnia 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 331; z dnia 19 maja 2011 r., I CSK 700/10, LEX nr 1294148).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jego skargi kasacyjnej, co skutkuje odmową jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie obciążył skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej na podstawie art. 102 k.p.c.

[SOP]

[a!]